

ŠKOLÁK

ZŠ T. G. Masaryka
a MŠ Dolní Bousov

Číslo 3
Ročník třetí

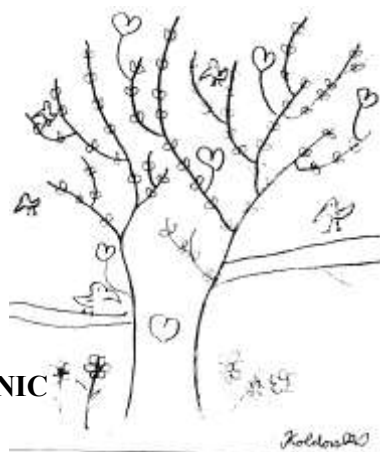
První máj - lásky čas?

Den volna, svátek práce, den komunistických manifestací nebo nacionalistických protestů, to všechno a mnohem víc má na kontě první květen. Den rozmanitých aktivit, které uktví v naši paměti. Ovšem jedna se zaryje nehlouběji, a to políbení naší milované osoby pod rozkvetlou třešní. Všude, kam se podíváme, spatříme zamilované páry. Páry, které si dnešní den užívají naplno. Příroda jako by žadonila o sblížení a oni jakožto poslušní jedinci plní její přání.

<i>Uvnitř tohoto vydání :</i>	<i>Str.</i>
Co se děje ve škole...	5
Naši mazlíčci	8
Čtenářský deník	9
Představujeme...	10
Rozhovor s ...	11
Perličky...	12
Co nám vadí...	13
Pro nejmenší...	14

Najdou se ale i taci, kteří nemají partnera. Tím pádem se jim první máj promění v hororový příběh. Stará pověra totiž praví, že dívka nepolíbená na prvního máje uschne. No, řekněte holky, která z vás touží po uschnutí? Ale ti mladí lidé, kteří nevěří na báchorky starých bab, žijí šťastně dál, užívají si svobodného života neomezovaného přítelem nebo přítelkyní, kteří nám neustále kladou nějaké podmínky, leccos nám zakazují, omezují naše záliby a nedovolují nám se jen očkem poohlédnout po opačném pohlaví. V tomto případě platí - žij si podle vlastních pravidel, dělej si, co ti je libo a nenech se omezovat. Zato když se najde partner ochotný tolerovat naše zvyklosti a záliby, následujte hlas svého srdce a jděte do toho, vyzkoušet se musí všechno.

Kudrt

PÁLENÍ ČARODĚJNIC

V noci z 30. dubna na 1. máje se na kopcích tradičně rozhořely ohně, často právě kolem postavené májky. Dříve se mezi dvěma ohni provedl dobytek pro očištění a požehnání. Očištění ohněm zahrnovalo i symbolickou oběť – např. ve Španělsku byla na vrcholu májky umístěna mužská figurína, která byla později spálena. Dnes je tento zvyk známý jako pálení čarodějnic. V ohni se jako oběť také pálilo posvěcené dřevo a bylinky. A samozřejmě nesměly chybět tradiční skoky přes oheň a tanec. Oslavy svátku Beltane, známého také jako První máj nebo Valpružina noc, začínají večer 30. dubna a pokračují 1. května. Je to čas, kdy oslavujeme vrchol jara a rozkvět života, je to svátek plodnosti, smyslnosti, rozkoše a radosti. U domů neprovdaných dívek v tento čas jistě na mnoha místech uvidíte ozdobenou břízku – to aby mládenci věděli, kam se mají vydat na námluvy. Domy se zdobí zelenými větvíčkami břízy, hlohu a často i barevnými stuhami. V době komunistické totality se nepálily tradiční „čarodějnice“, ale tzv. „mírové ohně“. Ikdyž se komunisté snažili tradice spojené s pálením čarodějnic potlačit, nepodařilo se jim to. Dodnes tedy můžeme poslední den v dubnu vidět na mnoha místech naší země hořet mohutné ohně.

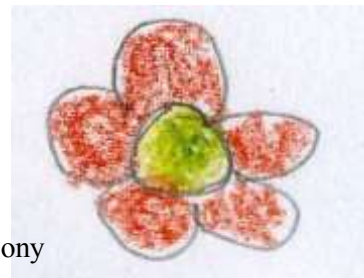
Máťa

LÍBEJTE SE POD ROZKVETLOU TŘEŠNÍ

aneb májové zvyky a pověry

První květen není jenom svátkem práce. Tento den byl výjimečným svátkem již dlouhá staletí předtím, než mu byl přisouzen jeho moderní význam oslavy pracujících lidí. Tento den slavili již staří Keltové a v křesťanském kalendáři najdeme prvního května den svatého Filipa a Jakuba. K tomuto dnu se vážou početné pranostiky věšticí, jaká bude letos úroda. Říká se třeba: "Prší-li na prvního května, bývá málo žita a sena." nebo "Filipa Jakuba mráz - to obilí plný klas." **Podle rozšířené pověry by v tento den měla být každá žena políbena pod rozkvetlou třešní** – to proto, aby její krása ani v dalším roce neuvadla tak jako květ! Pánové, pamatujte proto na své milované dámy – chcete přece, aby byly věčně nádherné a okouzlující! V květnu slyšíme v naší přírodě po dlouhé době opět kukání kukaček, které se vrátily z teplých krajů mezi posledními ptáky. A právě tento zajímavý tvor je předmětem mnoha pověr. Kolikrát uslyšíte zakukat kukačku, tolik let života vám zbývá. Páry podle počtu zakukání počítají, jak dlouho vydrží jejich láska. Tento den a noc mu předcházející jsou také nerozlučně spjaté se zvykem stavění májek. Chlapci se vypraví v noci do lesa pro vhodný stromek, nazdobí ho, vztyčí a celou noc hlídají. Bývala - a dodnes na mnoha místech je – to pro vesnické hochy příležitost dobře se zabavit, vypít si, ale také dát milované dívce najevo náklonnost tím, že jí postavili májku pod okna!

GAZA

Pálení májových ohňů dřívě

Co mi vyprávěla babička:

rozhlasem vyhlásili společný odchod z náměstí
všichni se sešli na náměstí, někteří lidé šli v uniformách a hodně dětí si neslo lampiony
v čele průvodu šla kapela
oheň se pálil na jiném místě, než se pálí teď, dnes stojí na původním místě mladé lípy

Co mi vyprávěla mamka:

některé děti běhaly v maskách a se zapálenými košťaty
když oheň dohořel, šlo se s kapelou zpět
druhý den jsme šli na 1. máje s mávátky a děti, které chodily do Pionýra, musely jít
v pionýrském stejnokroji a mít na krku uvázaný pionýrský šátek
lidé chodili pěkně oblečení, mnozí museli jít v uniformě

zjišťovala Clare

Čarodějnický průvod mateřské školky

30. dubna přicházely už od rána děti do školky v čarodějnickém. Za čarodějnice se převlékly i paní učitelky, a pak mohli všichni vyrazit. V osm hodin se průvod vydal na náměstí. Děti přednášely čarodějnická říkadla. Přihlížejícím se moc líbilo, jak děti recitují, jaké mají převlečení i jak ve školce dodržují zvyky a tradice.

Čarodějnická anketa

Ptali jsme se našich spolužáků, jak trávili letošní čarodějnice, chtěli jsme vědět, zda zažili něco zajímavého (zpracovali Danny a Mát'a)

Byl jsem v Sobotce. Měl jsem tam kamarády a hráli jsme fotbal.

Patrik Ozdin, 1.tř.

Byla jsem v Řitonicích a hrála jsem si s klukama v trávě. Byl tam velký oheň. Moc se mi tam líbilo.

Kristýna Sitková, 2.tř.

Byl jsem na Školništi. Byla tam sranda, protože jsme s rukama hráli fotbal. Také jsem jel na voze taženém koňmi.

Martin Špaček, 3.tř.

Byla jsem na Školništi a s klukama jsem hrála fotbal. Byla to super zábava. Jezdila jsem v kočáře. Koupila jsem si cukrovou vatu a byla dobrá.

Lucie Svobodová, 3.tř.

Byla jsem na školnici. Jezdila jsem na voze taženém koňmi. Byl tam velký oheň. Moc se mi tam líbilo. Byla tam velická sranda s kamarády a váleli jsme sudy.

Nikola Svobodová, 4.tř.

Byl jsem na Školništi. Opekli jsme si buřtu. Byl velký oheň. Líbilo se mi tam. Líbilo se mi, že peníze jdou na opravu kostela.

Petr Ježek, 5.tř.

Já jsem byla s Míšou a s Anetou na hřišti. A tam jsme dělaly různé blbosti. Pak přijela kámoška z hip hopu, a tak jsme jí ukázali celý Bousov.

Karolína Staňková, 6. tř.

Já, Bára, Vít'a, Dáňa a Kát'a jsme courali po Bousově. Nakonec jsme se zastavili na Školništi, kde jsme čekali na zapálení ohně. V tenhle den byla velká sranda a doufám, že si to za rok zopakujeme.

Klára Podzimková, 6.tř.

Slavila jsem svůj svátek :D. Nééééé! Byla jsem se svojí kamarádkou vozit děti na koni a poté jsme byli u ní a slavili jsme.

Gabriela Závorková, 7. tř.

Spala jsem u kámošky v chatce s kámoškama. Šly jsme na Rachvala na procházku. Poté jsme šly ven pod pečovatelský dům, kde se pářilo roští. Svezla jsem se i na koni.

A.Roxerová, 8. tř.

O čárách jsem byla s kamarádkou a šly jsme k mému bráchovi na tam jsme chvíli pobýly a pak jsme šly na náměstí, kde nás čekali další kamamrádi a vyprávěli jsme si příhody a povídali o tom, co se nám kdy a kde stalo.

Šárka Sedláčková, 9.tř.

BÁSNIČKY, které psali prvňáčci doma s maminkami

Vlaštovička

Vlaštovička už je tady,
Přiletěla k nám do zahrad.
Vlaštovička už je tu,
Sníh se mění na vodu.
Stromy krásně rozkvétají,
ptáčekové v nich prozpěvují,
vlašťovky si hnízdo staví.
Snáší malá vajíčka,
narodí se malička
vlaštovička v podkroví.

Katka Špytková+Michaela

Zima

Zima, zima už je tu.
postavím tě, sněhuláku,
krásně padá sníh.
Snížek, koule, smích,
pojedeme na saních.
děti si bobují,
zvonečky cinkají

Klárka Oudrnická a Lucka Herciková

Velikonoční

Běží bílý králíček,
v tlapičce má košíček,
v něm barevná vajíčka.
Koho potká, tomu praví,
že mu přeje štěstí, zdraví,
hezky se naň usměje,
srdíčko mu zahřeje.
Veselé Velikonoce!

Martin Beck

Myška

Šiška, liška, pampeliška
vzběhla z lesa myška.
Vyprávěla pohádku
o červeném prasátku.

**Katka Skálová
Eva Štěpánová**

Slunce

Slunce volá na sněženku,
podívej se, jak je venku!
Slunce volá do oken,
Děti, haló pojdte ven!
Přeji krásný jarní den!

Martin Beck

Děšť

Dneska prší celý den,
bubnuje nám do oken.
děšť zahrádku zalije,
kalíšek si vypije
sněženka i sedmikráska,
krtek v zemi ruce spráská
nad tou vodou nahoře,
že mu doma v komoře,
bude kapat na hlavičku.
dešťovou si kapičku
V růžičkách zas myšička,
protírá si očička,
chytila do hrníčku.
Pořádně se napila,
do postýlky raději se vrátila.

pohládí nás po tváři
a v očích nám zazáří
radost z toho, že zas vkrátku,
půjdem hrát si na zahrádku.

Jiří Zejbrdlich

Co se děje ve škole...

Soutěž Cambridge University Press 2009 – 2010

Naše škola se zapojila do soutěže v angličtině „Cambridge University Press 2009 – 2010“.

Soutěžní tým tvořilo 10 žáků ze 7. – 9. třídy :

Adriana Kolková, Petr Skála, Gabriela Závorková, Alžběta Roxerová, Pavla Mušková, Hana Bariová, Milan Vícha, Denisa Šídová, Tereza Nekulová, Žaneta Křížová

Soutěž probíhala po internetu od listopadu 2009 do konce února 2010. Vždy po čtrnácti dnech bylo zveřejněno zadání úkolu včetně konečného termínu odeslání. Komunikace s organizátory probíhala přes učitele. Celkem bylo anglicky zadáno **osm úkolů**, které většinou měly více částí a souvisely i s jinými předměty. Řešení bylo odesíláno samozřejmě opět anglicky. Pro zajímavost uvedu **stručný přehled úkolů** :

- 1) čtyři matematické slovní úlohy
- 2) vytvořit multikulturní kalendář (jednalo se o dlouhodobý úkol)
- 3) doplňování z ukázek anglické literatury na dané internetové adrese
- 4) Vánoce – přiřazování přání a zvyků k jednotlivým zemím
- 5) výběrový test týkající se vesmíru
- 6) místa ve světě, kde se najdou požadované zajímavosti
- 7) z historie Spojeného království
- 8) everyday English (každodenní angličtina)

Celkem se soutěže zúčastnilo **89 skupin** ze základních škol a gymnázií z celé České republiky. Umístili jsme se na **29. místě** a získali jsme **84,74 %**.

Většina soutěžících přistupovala k soutěži aktivně, žáci se navzájem doplňovali a přes různé obtíže a časovou náročnost při získávání informací nakonec všechny úkoly úspěšně a včas splnili. Všem děkuji za zodpovědný přístup.

Ing. Jitka Neumanová

Pop song

Pop Song je přehlídka pěveckých sborů, na které se zpívají písničky z popmusic. Poprvé se konala v roce 2007. Probíhá vždy v Domě kultury v Mladé Boleslavi. Náš soubor Sůvičky se zúčastnil i letos.

Ráno v 6:40 jsme se sešli na bousovském nádraží. A kdo reprezentoval naši školu? Aneta Rampasová, Anička Urbanová, Simča Černá, Pája Mušková, Háňa Bariová, Gábina Víchová, Martin Purš, Bety Roxerová a já - Káťa. Nastoupili jsme do vlaku a vyrazili do Mladé Boleslavi. U „kulturáku“ na nás čekala Šárka Sedláčková s Luckou Linkovou. Ty totiž jely autem, protože vezly klávesy. Po nás ještě přijela Nikol Procházková s maminkou. Přehlídky se zúčastnilo celkem 13 sborů. Všichni si nejdříve vyzkoušeli své písně a mohlo se začít. Ale co to?! Vypnuli proud! No tak to je teda dobrý! Nastal zmatek a panika. Za tři čtvrtě hodiny proud pustili a mohlo se opravdu začít. Téměř všichni odzpívali a konečně přišly na řadu Sůvičky. Lucka s Áňou zazpívaly písničku Non stop a Martin s Aničkou zazpívali Disko příběh. Nakonec jsme si všichni společně zazpívali Malé kotě. Myslím, že naše vystoupení se povedlo. Paní učitelka Sůvová nás pochválila a potom nám dala rozchod. Najedli jsme se v KFC a jeli domů. Bylo to super!

Káťa☺

Beseda se spisovatelem Jiřím Macounem

Do psaní knížek se Jiří Macoun pustil roku 1985. Po skončení studia na gymnáziu vystřídal několik zajímavých oborů. Jeho prvním dílem byl soubor šesti povídek Jak Ondra naučil hrát čerty kuličky. Později se pustil do psaní knížek pro dvanáctileté kluky. V roce 2002 vydal knihu Experiment Max a

později Faktor Max. K napsání tohoto souboru povídek ho vedlo to, že chtěl předložit mladým čtenářům moderní dílo, které by je zaujalo.

Po besedě jsme panu Macounovi položili několik otázek:

1. Pane Macoune, máte v současné době rozepsanou nějakou knížku?

Mám a také přemýšlím o dalším příběhu o Maxovi.

2. Kde berete inspiraci?

To nevím, spíše ze všech běžných věcí. Mám široký přehled o všem možném, protože jsem se zabýval různými obory, např. jsem byl horníkem, vedoucím obchodního domu, geologem, astronomem a věnoval jsem se vojenství, kosmonautice, karate, šermu a létáním na bezmotorovém letadle.

3. Můžu se zeptat, jak jste se dostal ke psaní knížek?

Přemýšlel jsem nad tím už od páté třídy. V páté třídě jsem napsal a nakreslil komiks o letu na Venuši.

4. Jak jste přišel na postavu Maxe?

Max by měl být hrdinou ve věku asi třinácti let. Je to kluk, který se rád učí, ale není to šprt. Max má spoustu kamarádů a v některých oborech zná více než učitelé. V tomto díle Max začíná hrát dokonce fotbal, při kterém začíná využívat své znalosti z fyziky. Tak jsem ho také v knížce popsal.

5. Jak dlouho vám trvalo napsání této knížky?

Asi pět let.

6. Zajímalo by nás, jak vypadá váš pracovní den.

Nic nedělám. Někdy napíšu třeba jen čtvrt stránky za celý den a druhý den ráno to zase smažu, protože se mi to nelíbí.

7. Jaká je vaše nejoblíbenější knížka a autor?

Mojí nejoblíbenější knížkou jsou Lovci mamutů od Eduarda Štorcha a z autorů mám nejraději Andreje Pilipiuka, to je Polák píšící sci-fi.

8. Líbily se vám 6. a 7. třída jako publikum?

Všichni byli bezvadní, je vidět, že vás má paní učitelka zmáknutý.

Ptala se: Áňa

Exkurze v Polabí

Dne 15.dubna jely 6. a 7. třída na exkurzi do Přerova nad Labem, Lysé nad Labem a Nymburka. V Přerově jsme navštívili skanzen, kde se nám moc líbilo. Viděli jsme tam např. školu, domy, ve kterých bydleli lidé už v 18. a 19. století a další zajímavosti. Nám šestákům se tam líbilo nejvíc z celé exkurze. V Lysé jsme byli v muzeu Bedřicha Hrozného. Tam jsme se dozvěděli mnoho věcí, třeba to, že on nerozluštil klínové písmo ale jazyk Chetitů. Také nám pan průvodce ukázal, jak klínové písmo vypadalo. V Nymburce jsme měli hodinu rozchod a pak jsme šli jsme do muzea železnice, kde se líbilo hlavně klukům. Bylo tam mnoho zajímavého, třeba vlak celý ze dřeva, ten se mi líbil z celého muzea nejvíc, nebo staré jízdenky. Pak jsme si šli prohlédnout výstavu loutek. Tam to bylo moc hezké. Viděli jsme loutky z Fimfára i z jiných známých pohádek. Plní hezkých zážitků jsme se vraceli zpět do Bousova.

Clare

BÁJEČNÁ ANGLIE

Ve dnech 8.-16. května 2010 jsem strávila osm nádherných dní v anglickém přímořském městečku Hastings se Student Agenci. Jela jsem se 2. ZŠ Mladá Boleslav a upřímně můžu říci, že vůbec ničeho nelituji. Atmosféra byla úžasná, lidé byli úžasní, památky i angličtí hostitelé byli skvělí. Ubytování jsme byli v anglických rodinách, já jsem měla rodinu s neobvyklým jménem Ing. Moc rádi si povídali, takže jsem svou slovní zásobu velice obohatila. Dopoledne jsme jezdili do anglické školy, kde jsme zdokonalovali svou angličtinu. Odpoledne jsme navštěvovali nádherné památky, které se většinou týkaly Jindřicha VIII. nebo, jak oni říkají, Henryho VIII. Také jsme navštívili tunely, které byly vykopány za druhé světové války. Celý pobyt byl velmi zajímavý a ráda bych se tam někdy jela znovu podívat.

GAZA

NAŠI MAZLÍČCI

Pes, pejsek, pejsánek

Já osobně preferuji plemeno německého ovčáka neboli lidově vlčáka. Mám vlastní rok a půl starou fenku Sabi, kterou jsem si přivezla až z Opavy. Vždy, když přijdu domů, čeká mě mnoho práce. Převléknu se a jde se na to. Nejprve Sabině uklidím kotec, dám čistou vodu a jdu se s ní projít a zacvičit. Jezdím s ní na kynologické cvičiště do Mladé Boleslavi, kde s ní cvičím stopu, poslušnost a obrany. Každé léto se spolu zúčastňujeme Tábora talentované mládeže, zkráceně TTM, který se koná na kynologickém cvičišti ve Starém Plzenci. Po dobu čtrnácti dnů se zde cvičí, chodíme se koupat na nedaleké koupaliště a podnikáme různé výlety. Byli jsme např. na Raduji nebo na Rabí. Pejškařina, odborně kynologie, mě moc baví a doporučovala bych ji každému, kdo má pejška a chce s ním cvičit. Pavla Kverková ☺

Dobrodružství s vlky – 2.část – ÚNOS (Nicoleta)

V noci. Jack vylezl na skálu, aby hlídal smečku jako každý jiný den, zatímco smečka spala. Vše bylo jako každý jiný den... večerní ticho, obloha černá jako samet plná milionů zářících hvězd. Slabý větřík čepýřil Jackovu srst. Nikdo by nečekal, že se v houští ukrývá ten největší a nejsilnější vlk z Vlčího lesa. Byl to šedý vlk Zarino. Plížil se k Jackově skále. Když se Jack nedíval, tiše vklouzl do jejich doupěte. Šel rovnou k místu, kde zahlédl bílou srst. Bílá byla jediné Keisi, to věděl. Vzal Keisi za kožich a odvedl ji ze skály do lesa tak nenápadně, že si Jack ničeho nevšiml. Vlekl ji ke svému doupěti. Keisi se začala probouzet. Zarino si toho všiml a kousl ji tak silně, až ztratila vědomí. Za chvíli slezl Jack ze skály a šel zkontrolovat, jestli je všechno v pořádku. Najednou s sebou polekaně škulbl. Kde je Keisi? Rozhlížel se, jestli není někde poblíž. Ne! Vtom si všiml velké vlčí stopy. Jack se vydal po vlčích stopách a neznámém pachu. Došel k Zarinově noře. Zaslechl slabé Keisino kňučení. „Zarino!“ lákal Jack vlka. „Jacku! Prosim nedělej to!“ uslyšel slabě Keisi. „Zarino, pojď ven!“ ignoroval Jack Keisi a dál volala na Zarina. „Už jdu, ty malý kříženče psa!“ ozval se Zarinův hluboký hlas. Zarino vylezl z nory. Vlci začali kolem sebe kroužit a připravovat se k souboji. Zatímco nikdo nedával pozor, Keisi vyběhla z nory a schovala se mezi keři. Vlci na sebe vrčeli a ježili se na hřbetě a ocase. Zarino se rozeběhl naproti Jackovi a zakousl se mu do plece. Jackovi se to nelíbilo, obratně se otočil a kousl Zarina do ocasu. Zarino zakňučel, trochu ustoupil a pak skočil na Jacka. Jack se mu vyhnul a zubem roztrhl Zarinovi pravé ucho. Za chvíli byli vlci celí od krve a bláta. Jack se už sotva udržel na nohou a Zarino těžce popadal dech. Keisi se na to už déle nemohla dívat a vyskočila z křoví. Vrhla se Zarinovi na záda. Zarino ji ze sebe strhl a zakousl se jí do nohy. Pak ji odhodil na veliký balvan. „Ne, Zarino, nech ji! Přece bojujeme spolu!“ Jack se zvedl ze země a začal kolem Zarina kroužit. Pak po něm skočil a svalil ho na zem. Zakousl se mu do krku. „Ha ha, to má bolet? To jen štípe!“ vysmíval se Zarino. Zatímco se zvedal ze země, doběhl Jack ke Keisi. „Keisi, a teď po něm skočíme! Téééd!“ zavelel Jack a oba vlci velkým obloukem skočili po Zarinovi a svalili ho na zem. Po chvíli Zarino omdlel a Jack s Keisi se začali radovat. Jack Keisi olízl čumák. „No, jsme celkem sehraná dvojka,“ smál se. Zarino se začal probírat z bezvědomí. „Zarino, pokud se ještě někdy dotkneš Keisi, dopadneš stejně jako dnes!“ vykřikl Jack a společně s Keisi běželi domu. Když se vrátili, celá smečka byla vzhůru. Všichni se na ně dívali s otevřenou tlamou. „Co tu děláte?“ zeptal se Jack. „Viděli jsme vás, jak jste porazili Zarina,“ řekla vlčice Scarlett, jejíž srst měla barvu písku. „Co jste tam dělali? Ale dost řečí, všechno mi řeknete zítra,“ zareagoval Jack a vyskočil na skálu. Smečka šla spát, ale Keisi nemohla usnout. Šla tedy za Jackem. Chvilí mlčky seděli a koukali na sebe a pak si Keisi všimla Jackova zranění. „Bolí tě to?“ zeptala se tiše. „Už jsem si zvykl na to štípání i na bolest. Tobě taky teče krev!“ lekl se Jack a olízl jí ránu na noze. „Au...ani to nebolí,“ zasmála se Keisi. Oba vlci se schoulili do klubíčka. Keisi si položila hlavu přes Jackova záda a vmžiku vyčerpáním usnuli.

Čtenářský deník

Těžší než nebe

Kurt Cobain? Osobnost neuvěřitelných kvalit ale i záporů. Kvalitami je myšlena obětavost pro rodinu, neuvěřitelně nádherný a chytlavý hlasový rejstřík, zručnost při hře na kytaru a ještě bych mohla pokračovat dál. Kvalit bychom našli nespočet, ale všechny je překrývá jeden nešvar, bolest na Kurtově duši, a to závislost na drogách. Příšera, která ho ubíjela, vysávala mu život a měnila jeho charismatické já v trosku. Frontman kapely Nirvana zažil ve svém životě několik silných otřesů, v útlém věku rozvod rodičů, později problémy s žaludkem, se kterými mu nebyl schopen pomoci žádný lékař. Jako malý rád maloval, natáčel hororové snímky, ale největší jeho vášní se samozřejmě stala hra na kytaru. Skládal nadpozemské a nadčasové melodie, které by měly oslovit posluchače i v dnešní době. Několikrát se snažil změnit svůj životní úděl, chápal smysl života a podstoupil léčení, to bylo však vždy defektní. Opět začala v Kurtovi hledat příšerka, která našeptávala, že po droze bude lépe. Stále se opakující schéma. Už nemělo cenu žít. I Kurt to věděl. 6. dubna 1994 vešel do své vily v Seattlu, otevřel si naposledy limonádu a s láskou ke všem lidem zmáčkl spoušť. V dopise napsal: JE LEPŠÍ SHOŘET NEŽ VYHASNOUT. S touto myšlenkou nemusí každý souhlasit, ale díky této větě můžeme stále doufat, že to tak bylo lepší, že Kurtovi je tam nahoře lépe, že už ho nesuzují žádné starosti pozemského života a jen vyčkává. S klidem v duši čeká na svou ženu Courtney a dceru Frances. Snad už by pouze stačilo říct: Mír, lásku a porozumění. Odpočívej v pokoji, Kurte.

Kudrt

Říkali mi Leni

Děj knihy se odehrává po druhé světové válce v Německu. Hlavní postavou knihy Zdeňky Bezděkové je Leni, která žije s babičkou, maminkou a bratrem Raulem. Tatínka nemá, umřel jí ve válce. Leni stála u obrazu svého tatínka, nebyli si podobní a s maminkou, babičkou a s Raulem už vůbec ne. Bylo pondělí. Leni šla do školy, kde na ni čekala kamarádka Erna. Erna se šla naposledy rozloučit s Leni, protože jela s babičkou do Prahy. Po škole šla Leni domů. Tam na ni čekala maminka s dopisem. Maminka předala Leni dopis a poprosila ji, aby dopis donesla strýci Ottovi. Maminka považovala Ottu za přítele rodiny, ale vůbec jí nezajímalo, že s tím zbytek rodiny nesouhlasí. Když byla Leni na cestě za strýcem, vzpomněla si na kufr, v němž mívala porcelánovou panenku a pomeranč. Po cestě ji zastavil Raul, který jí dopis vytrhl z ruky. Leni mu dopis chtěla vzít, ale pak si vzpomněla na kufřík a poprosila Raula o klíč od půdy. Když nikdo nebyl doma, Leni šla na půdu, kde našla svůj kufřík se štítkem Československo. Leni kufřík s porcelánovou panenkou a ponožkou schovala doma v kamnech, v nichž se už netopí. Blížil se Mikuláš a pan učitel Baum vymyslel, že by mohlo být dobré dávat si lístečky, na které by si děti napsaly, jak se mají rády. Leni dostala čtyři lístečky a na jednom z nich bylo napsáno: nejsi žádná Němka, jsi cizí harant a našli tě na nádraží! Leni bylo z toho všeho špatně. Druhý den šla Leni s Toni, novou kamarádkou, sáňkovat. Leni nedávala pozor a narazila do Angličana. A vtom se to stalo. Leni se neudržela a řekla, že není žádná Němkyně. Angličan na Leni zůstal chvíli udiveně koukat, ale pak ji vzal za svým nadřizeným. Ten jí však řekl, že na seznamu pohřešovaných dětí není. Druhý den šla Leni s Angličanem za panem učitelem, aby napsal dopis paní, která je v Praze s Ernou, jestli by nesehnala více informací. Brzy se zjistilo, že Leni je Češka a jmenuje se Alena Sýkorová. V Praze má maminku, ale tatínek jí zahynul ve válce. A tak se Leni, teda Alena, vrátila zpět do Československé republiky, na nádraží na ni čekala paní, které neuměla říct ani maminko

Představujeme – Karolínu Staňkovou

Karolína Staňková tančí závodně hip hop a tím reprezentuje i naši školu.

1. Karolíno, jak dlouho už se zajímáš o hip hop?

Na hip hop už chodím jeden rok a půl.

2. Kdy ses rozhodla, že se budeš věnovat hip hopu?

Už od školky jsem ráda tancovala, a tak jsem od první třídy chodila na kroužek aerobiku. V páté třídě jsem strašně moc chtěla cvičit stepy, proto mě mamka přihlásila do klubu Jumping Kangaroos. Tam ovšem neměli ve stepech kategorii Kadet, tak jsem se rozhodla pro hip hop.

3. Kam jezdíš na tréninky?

Do Mladé Boleslavi.

4. Jsou ve vaší skupině holky nebo i kluci?

Spíše převaha holek. Kluci jsou jen dva a to je škoda.

5. Kolik hodin týdně trénujete?

Trénujeme ve středu a v pátek. Vždy jednu hodinu. Ale když máme před závody, tak trénujeme denně dvě hodiny.

6. Byli jste už na nějakých závodech? Získali jste někdy první místo?

Byli jsme na šesti závodech, z toho jsem na dvou závodech tančila za sebe. Na prvním místě jsme ještě nebyli, ale snažíme se.

7. Kolik máš medailí? A jaké si ceníš nejvíce?

Mám tři medaile. Nejvíce si cením stříbrné medaile z Mistrovství České republiky 2009 v Praze.

8. Myslíš si, že umíš hip hop dobře?

To já nevím! Podle toho jaký cvik. Ale podle sebe si myslím, že hip hop aspoň trochu umím.

9. Trénuje vás muž nebo žena?

Máme trenérku. Ale že by to byla jen trenérka hip hopu se říct nedá. Trénuje SPORTOVNÍ AEROBIK, STEP Y, HIP HOP a také HOUSE. Teďka začíná trénovat také ZUMBA FITNESS.

10. Má vaše trenérka nějaké děti? Věnují se také sportu?

Má jednoho kluka, kterému je 11 let a cvičí hip hop, stepy a také sportovní aerobik. Teď porodila malého chlapečka.

11. Jak se jmenuje tréninkové studio, kam jezdíš?

SPARING CENTRUM.

12. Chtěla by sis, až budeš dospělá, také otevřít nějakou taneční školu?

Ano, s tím počítám.

13. Baví tě hip hop stále jako na začátku?

Baví mě čím dál tím víc.

Ptala se BaQusQa

ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU INGRID MENDLÍKOVOU

1. Paní učitelko, jak dlouho učíte na této škole?

Na tuto školu jsem nastoupila v září v roce 1982. Takže zde jsem už dvacet osm let.

2. Baví Vás tato práce?

Baví. A čím jsem starší, tím víc se mi líbí. Teď už vím, že jsem si vybrala dobře. A to jsem se pro studium rozhodla na poslední chvíli, těsně před podáváním přihlášek v posledním ročníku gymnázia. Původně jsem toužila vystudovat pouze historii na filozofické fakultě a pracovat v archivu nebo v muzeu nebo na nějakém hradě či zámku. Proto jsem si už v prvním ročníku zvolila jako druhý cizí jazyk němčinu. Spousta historických textů je totiž psána v tomto jazyce. A dokonce jsem chodila i na nepovinnou latinu.

3. Čím jste chtěla být v dětství?

Víte, že už se ani moc nepamatuju? Ale nejvíc jsme si s kamarádkami hrály na prodavačky, na školu, na doktora a na maminky. Ale už od druhého stupně mě zajímala historie. Při prohlídkách hradů a zámků jsem si dělala poznámky, doma jsem je přepisovala do takového tlustého sešitu, kam jsem si lepila i obrázky. Sbírala jsem pověsti a zapisovala si je. A pokud jsem nesehnala fotku určité památky, nastoupilo moje malířské umění.

4. Který předmět jste měla nejraději, když jste chodila na základní školu?

Nejdřív vám musím říct, že jsem celých devět let navštěvovala zdejší školu. Učili mě bezvadní učitelé, které jsme měli moc rádi. Vzpomínám na paní učitelku Koníčkovou, naši třídní, která tak poutavě vykládala dějepis, že jsem si ho zamilovala snad při první hodině, na paní učitelku Šolcovou, se kterou byla veliká legrace hlavně při výtvarné výchově, na paní učitelku Ronovou, se kterou jsme dělali při zeměpisě krásné mapky a kterou jsem občas zlobila, protože byla moc hodná, na pana učitele Koníčka, jak jsem z něho měla strach, když nás měl na přírodopis, a jak jsem se přestala bát, když jsem pochopila, že to s námi myslí dobře, na paní učitelku Sládkovou, která nás donutila učit se značky a vzorečky tak, že si je pamatuju dodnes, vzpomínám i na ty učitelky, které mě učily na prvním stupni a kterým jsem věřila každé slovo. A také na maminku, která mě měla čtyři roky na češtinu a neodpustila mi ani písmenko. Všichni tito učitelé se stali pak mými kolegy a brzy i kamarády, s nimiž jsem si začala tykat. A co mě bavilo nejvíc? Dějepis, zeměpis, výtvarka, čeština. Na opačném konci pak stála matematika, protože mi nešla, hudební výchova, protože vůbec neumím zpívat – bohužel, a dílny, protože mě nebavilo pracovat s pilkou, vrtákem či pilníkem. A pak mě moc bavily výlety a exkurze a lyžařský výcvik. A přestávky, obzvlášť ty polední. A recitace a moderování školních kulturních vystoupení.

5. Kdybyste nebyla učitelkou, čím byste byla?

Nevím, kam a k čemu by mě osud zavál. Ale když jsme se v devítce rozhodovali o studiu, uvažovala jsem i o střední zahradnické škole. To se mi líbí dodnes. A také by se mi moc líbilo pracovat v knihovně nebo v nějakém informačním centru. Rozhodně by to nemohlo být nic, co je spojené s matematikou, účetnictvím a ekonomikou.

6. Jak dlouho a kde jste studovala vysokou školu?

Vystudovala jsem Pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze, učitelství pro 5. – 12. ročník, obor český jazyk – dějepis. V té době byla totiž docházka na základní škole osmiletá, druhý stupeň začínal pátým ročníkem. Protože naše studium bylo rozšířené o učitelství pro střední školy, trvalo celých pět let. Mnou zvolený obor byl časově velice náročný. Museli jsme hodně číst, většinou osmdesát až sto knih za semestr, což je necelý půlrok, a jako dějepisaři jsme museli navštěvovat archivy a knihovny a tam trávit dlouhé hodiny, protože vzácné historické dokumenty vám domů nepůjčili.

7. Můžeme se zeptat na vaše záliby?

Ano. Moc ráda čtu, miluju divadlo – činohru, operu i balet, líbí se mi výtvarné umění a moderní fotografie, zajímá mě architektura, teď nejvíc ta moderní – od secese po dnešek, baví mě zahrádka a kytičky, baví mě luštit – hlavně sudoku, občas i něco ušiju, naposledy to byly peřinky do kočárku pro vnuččinu panenku. Baví mě školní časopis, ráda fotografuji. Dokonce i přírodu, mám spoustu krásných snímků. Všechny si ukládám do počítače a když potřebuji vylepšit náladu ... Také moc ráda a často cestuju, v posledních letech jsme s manželem obnovili „vlastivědné“ poznávací dovolené a znovu objevujeme krásy naší vlasti. A obrovskou zálibou ze všech největší je moje vnučka Nicolka, se kterou si už pěkně popovídám.

8. Který předmět učíte nejraději?

Asi se nedá říct, který předmět to je. Po revoluci jsem musela začít učit němčinu a deset let jsem vůbec neučila můj milovaný dějepis. Moc mi to chybělo. A teď bych si nedokázala vybrat. Spíš se to týká učiva. Například nerada učím v mluvnici slovesné třídy nebo přechodníky, ráda učím skladbu, ale i pravopis, baví mě literatura, obzvlášť je - li propojena se slohem. A v dějepisě jsem měla vždy nejraději středověk, v posledních letech k tomu přibýly i moderní dějiny. A nejvíc mě baví učit tehdy, jsou – li žáci zvědaví a vnímaví.

9. Která třída se podle Vás umí chovat nejlépe a která je nejhorší?

Nejlépe se umí chovat každá třída, když chce. Ale ono to není ani tak o třídě jako spíš o jednotlivcích. Ti dokáží narušit celou hodinu, zkazit ostatním výlet nebo křičet o přestávce tak, že to odnesou všichni. Viník se totiž

většinou nepřizná. Také je rozdíl, zda je ve třídě třicet dětí nebo třeba jen pod dvacet. Ale každopádně platí, že má – li se žák něco naučit, nemůže být ničím rozptylován. Předpokladem dobré práce dětí i učitele je příjemná atmosféra, klid a pohoda.

Ptala se Káťa ☺

Děsivé dějiny

Staří lidé (všichni, kterým je přes 30) vám můžou tvrdit: „Když jsem chodil do školy já, tak náš učitel byl pěkně krut’as...“ A měli pravdu, protože ve školách jsou tělesné tresty zakázané až od 70. let minulého století. Do té doby svištěla rákoska, mlaskaly facky a uši rudly. (Některé chudinky dětí musely dokonce jíst školní obědy.) V 19. století to bylo ještě mnohem drastičtější, protože učitelé byli přesvědčeni, že je škoda každé rány, která padne vedle... jeden učitel dokonce prohlásil: „Dlouhý řemen je lepší než dlouhé řeči.“ Tresty mohly být následující ...

Kniha trestů: Do knihy trestů se zapisoval druh provinění, jméno žáka a datum. Když žáci opouštěli školu, potřebovali dobré vysvědčení. Ti, kteří měli špatné, nedostali dobrou práci. Čekala je chudoba a hlad.

Klec: Provaz se provlékl uchy proutěného koše. Do něj se posadil neposlušný žáček a provaz se přehodil přes trám u stropu. A tam se nechal žáček trpět, dokud nelitoval svého chování.

Kláda: Dítě si položí nohy do klády a druhým prknem se uvězní za kotníky. Nechá se sedět v zimě a o hladu (a určitě se mu chce strašně čurat). Ostatní děti se mu smějí a dělají si z něj legraci.

Sepsaly SaňulQva a BarušQa

PERLIČKY

At' žije čeština! A dějepis!

Jaké byly důsledky řecké kolonizace? – Solonův a ten ji zrušil - na Řeky, vojáky - krále – na otroky
Proč Řekové zakládali nové osady? - protože chtěli – aby byl pořádek ve městech – aby měli více jídel
Co Řekové dováželi z kolonií do Řecka? – kozy – vozy - rajčata
Které společenské třídy se podílely na řízení starověkých států? – Čína – Indie ...
Uveď, na které řece ležely – Mezopotámie – Visla a Dněpr – Palestina
Indie – Kiwo - Missisipi (vynalezli samet)
Egypt – Hamunaptra – Volha
Čína – Thay wan – Ibys – Japonsko (vynalezli korále)
Kdo řídil stát? – otroci – zemědělci – tesaři – zaměstnavatelé – Afrika
Jaké byly v těchto oblastech přírodní podmínky? – Celkem dobré, až na ty pyramidy.

Ze života ve starověkém Řecku:

muži nosili sukně z hadrů – pili víno, jedli víno – v 19. století – bozi žili v pyramidách, měli kouzelnou moc a pili víno, jedli víno – žili 1548 – bozi žili ve dřevěném domku, jedli však jako zvířata a pili vodu – lidé jedli na zemi – přírodní podmínky v Řecku byly dobré, jídlo ze zahrádky, neměl jsi, musel sis koupit – bozi byli Aragon, Mohamedus a Atény - šaty roztrhané-otroci, upravené-dámy, hadry - muži – nosili dlouhé hábity – stolovali na zemi

Z literatury:

řím jsou dvě slova myši syčí – drama je detektivka – (uveď jednoho básníka): **ach jo** – (co je próza?): **společenský tanec** – (co je drama?): **divadelní hra, ve které se vše prodlužuje.**

Co se nám nelíbí....

A nebo líbí? Máme přece luxusní školu, protože my máme:

skvělé učebnice

rychlé mašiny

botanickou zahradu

zámecké dveře

naše děti, jsou tak vzdělané, že už chodí na střední školu

jsme mistři v basketu

krásná okna

uklizené šatny

PROSTĚ NA NÁS NIKDO NEMÁ!!!

dokonce i ZOO

před školou máme červený koberec

máme i skladiště... heč!

a dveře na pánském WC

a náš koš ...

a náš vstup, to je něco

naše elektrické schodiště

naši sousedi

elektrické topení

speciálně vymalováno

Výsledky jarního sběru papíru:

CELKOVÉ POŘADÍ	TŘÍDA	TŘÍDNÍ UČITEL	ODEVZDÁNO (KG)	PRŮMĚR NA ŽÁKA
1.	5.	R. Roxerová	6349	276,04
2.	6.	I. Mendlíková	3731	124,37
3.	3.	M. Kissová	3536	117,87
4.	4.	J. Ječná	2279	103,59
5.	8.	J. Žďánská	2156	67,38
6.	2. B	R. Procházková	1102	52,48
7.	1.	V. Nocarová	1432	49,38
8.	7.	J. Kužel	560	28,00
9.	2. A	E. Kuželová	498	24,90
10.	9.	J. Sůvová	575	20,54

**ZŠ
22218
Školní
družina
201**

**Školní jídelna
MŠ**

Celkem odevzdáno

198

1146,8

23763,8

zpracovala Kudrt

PRO NEJMENŠÍ...

1) Trochu voda, trochu zem, volá na tě: nechod sem!	
2) Přišel k nám bílý kůň, zalehl nám celý dvůr.	
3) Běží to v potoku, od roku do roku, vždycky dopředu a nikdy dozadu.	
4) Čtyři rohy, žádné nohy, chaloupkou to pohne. Co je to?	
5) Heboučké je jako z vaty, kožíšek má mourovatý.	
6) Všechny barvy duhy mají jejich tuhy.	

Něco málo pro vybarvení:

NA TOMTO ČÍSLE SE PODÍLELI: Mgr. Ingrid Mendlíková, Gabriela Závorková (GAZA)-grafická úprava, Adriana Kolková (Kudrt)-grafická úprava, Sandra Kalenská (Saňulqa), Aneta Kadeřábková (Áňa), Bára Bláhová (Bára), Viola Kellerová (Viky), Nikola Ozdinová (Nicolete), Katka Horynová (Kát'a©), Martin Šrytr (Mát'a), Klára Podzimková (Clare), Daniel Šouta (Danny), Ondřej Kameník (Šutr), Karolína Staňková (Kájuška), Barbora Ouředníková (BaQusQa).

Ilustrace: Jitka Koldovská, Bára Ouředníčková, Karina Rudavská, Bára Bláhová, Tereza Zítková, Gábina Koprnická, Karolína Plešingerová,